

РЕШЕНИЕ

№ 1263

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 01.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **2714** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на А. А. П.; ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат И. Ю., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, с която е предявен иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ при Министерство на правосъдието за заплащане на обезщетение в размер на 20 000.00 лв. за претърпени неимуществени вреди за периода от 19.08.2013 г. до 21.03.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, произтичащи от незаконно задържане над определения от съда срок с два месеца и пет дни по НОХД №2667/2014г. по описа на Софийски градски съд /СГС/. Релевирани са доводи, че с това си незаконосъобразно действие, ответникът е нарушил правото на свобода и сигурност на ищеца, респективно основни права по ЕКПЧ и по-конкретно чл.5, ал. 1 от Конвенцията. Излага доводи, че причинените неимуществени вреди се изразяват в предизвикване на страх, ужас, силно безпокойство, паник атаки. В съдебно заседание, ищецът, редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат Ю., който моли съда да уважи исковата молба по изложените в нея съображения. Претендират се сторените по делото разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерство на

правосъдието в оспорва исковата молба като недопустима, алтернативно като неоснователна и недоказана. Излага становище, че не може да се направи извод за наличие на изпълнен фактически състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В съдебно заседание ответникът, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт М., която моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор М., която дава заключение за неоснователност и недоказаност на предявения иск и моли същият да бъде оставен без уважение.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че ищецът към датата на подаване на исковата молба – 22.03.2022г. е изтърпявал наказание лишаване от свобода по НОХД № 4111/2021 г. по описа на Софийски градски съд /СГС/, както и че съдебният акт за наложеното наказание е приведен в изпълнение с начално 23.11.2021г., а на 23.03.2022 г., ищецът е освободен по изтърпяване на наложеното наказание /л.8/.

От представени по делото доказателства от страна на ответника се установява следното:

Ищецът е постъпил в Затвора [населено място] на 02.07.2014 г. за изтърпяване на наложено наказание в размер на една година лишаване от свобода по НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС. Освободен е на 17.10.2014 г., като е зачетено начало на наказанието 17.10.2013 г.

На 04.02.2015 г., ищецът е постъпил в Затвора – [населено място] за изтърпяване на общо наказание от шест месеца лишаване от свобода, определено на основание чл. 25 и чл. 23 от Наказателния кодекс /НК/ по НЧД № 4393/2014 г. по описа на СГС, НО между наказанията, наложени му по НОХД № 6167/2013 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, НОХД №23085/2011 г. по описа на СРС, НО и НОХД № 3440/2012г. по описа на СГС, НО. Така определеното общо наказание е било приведено в изпълнение на основание чл. 68, ал. 1 от НК с начало – 04.02.2015 г.

На 07.05.2015 г. в Затвора в [населено място] е получено за изпълнение Протоколно определение № 80/28.04.2015г. по НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС, НО, с което на А. А. П. е наложено наказание лишаване от свобода в размер на една година със зачитане на предварителен арест на основание чл. 59, ал. 1 от НК от 14.12.2012 г. до 19.08.2013 г. – осем месеца и пет дни. Отделно се установява, че от страна на А. А. П. е депозирана жалба до Административен ръководител на СГП и Градски прокурор с вх. № П-98/15/29.05.2015 г., с искане за прекъсване на изпълнението на наказанието лишаване от свобода, поради опасност от надлежаване /л.17-19/.

В тази връзка от страна на Началник на Затвора – [населено място] до Софийска градска прокуратура /СГП/ е изпратено писмо с № 3136/29.05.2015г., с което затворническата администрация уведомява прокуратурата за наличие на предпоставки за групиране на наложените наказания по НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС и НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС. Посочено е, че наказанието в размер една година по НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС е вече изтърпяно от 17.10.2013 г. до 17.10.2014 г. – по двете дела, лицето е изтърпяло общо една година осем месеца и пет дни, както и че дори да бъде приложена от съда нормата на чл. 24 от НК в максималния му размер, ще има надлежно два месеца и пет дни, които могат да бъдат

прехвърлени по НЧД № 3493/2014 г. само от ГДИН по реда на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС. При така установеното е предложено от СГП спрямо А. А. П. да се приложи чл. 447, т. 2 от НПК /л.20/.

Във връзка с жалбата на А. А. П. е издадено Постановление с изх.№ П-98/2015 г./01.06.2015 г. на Административен ръководител на СГП и Градски прокурор, с което на основание чл. 199, чл. 448, ал. 1 вр. чл. 447, т. 2, предл. второ от НПК е уважена жалбата на А. А. П. за прекъсване на наказанието по изложените в постановлението съображения. В тази връзка е прекъснато изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ по отношение на лишения от свобода А. А. П., ЕГН: [ЕГН] за срок от два месеца, считано от 01.06.2015 г. до 01.08.2015 г. /л.21-22/.

С писмо № 3228/04.06.2015 г. от „за“ Началник на Затвора – [населено място] уведомява СГС, НО, 12 – ти състав по НЧД № 2176/2015 г., че А. А. П. е постъпил в Затвора – [населено място], осъден, както следва: 1. с начало 04.02.2015 г. по отношение на А. А. П. на основание чл. 68 от НК е приведено в изпълнение Протоколно определение по НЧД № 3493/2014 г. по описа на СГС, с което на основание чл. 25 от НК е определено едно общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода по НОХД №3440/2012 г. по описа на СГС, НОХД № 6167/2013 г. по описа на СРС и НОХД №23085/2011 г. по описа на СРС. Посочено е, че с Постановление на СГП № П-98/2015 г./01.06.2015 г. от 01.06.2015 г. на основание чл. 447, т. 2 от НПК е прекъснато изпълнението на наказанието за срок от два месеца, считано от 01.06.2015 г. до 01.08.2015 г. Към дата 01.08.2015г., А. А. П. е изтърпял фактически три месеца и 27 дни и остатък – два месеца и 3 дни и 2. А. А. П. се задържа и по НОХД №1570/2015 г. по описа на СГС, осъден на една година лишаване от свобода по чл. 354а от НК, със зачетен предварителен арест от 14.12.2012 г. до 19.08.2013 г. – общо осем месеца и пет дни /л.23/.

На 24.07.2015 г. в Затвора – [населено място] е получено Протоколно определение от 06.07.2015г. по НЧД № 2176/2015 г. по описа на СГС, НО, с което на основание чл. 25 вр. чл. 24 вр.чл.23 от НК е определено общо наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода между наказанията, наложени по НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС /една година/ и НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС /една година/. На основание чл. 59, ал. 1 от НК е зачетен предварителния арест от 14.12.2012 г. до 19.08.2013 г. по НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС. В тази връзка на основание чл. 25, ал. 2 от НК е приспаднато изцяло изтърпяното наказание от една година по НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС. Като е установено, че А. А. П. е изтърпял общо по двете наказателни дела наказание лишаване от свобода в размер на 1 година осем месеца и 5 дни.

Във връзка с постъпилото Протоколно определение от 06.07.2015г. по НЧД № 2176/2015г. по описа на СГС, НО е изготвено Предложение от ВПД Началник на Затвора – [населено място] до Главен Директор с № 3895/28.07.2015 г. с предложение за прилагане на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС спрямо лишеният от свобода А. А. П., а именно на същия да бъде зачетено времето от два месеца и пет дни, явяващо се неоснователно задържане по наложеното му общо наказание в размер на една година и шест месеца по НЧД № 2176/2015 г. по описа на СГС, НО от наложеното наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода по НЧД № 4393/2014 г. по описа на СГС /л.12/.

Въз основа на предложението е издадена Заповед № 1-4794/30.07.2015 г. на Главен директор на ГДИН, с която на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС вр. чл. 190 от

ППЗИНЗС е наредено, изтърпяното от лишения от свобода А. А. П., ЕГН: [ЕГН] наказание в размер на два месеца и пет дни над срока на общо наказание една година и шест месеца лишаване от свобода, определено на основание чл. 25, чл. 23 и чл. 24 от НК с Протоколно определение от 06.07.2015 г. по НЧД № 2176/2015 г. по описа на СГС, НО, между наказанията, наложени по НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС /1 година лишаване от свобода/ и НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС /1 година лишаване от свобода/, да се зачете от търпимия остатък на наказанието шест месеца лишаване от свобода, определено на основание чл. 25 вр. чл. 23 от НК по НЧД № 4393/2014 г. по описа на СГС между наказанията, наложени по НОХД № 6167/2013 г. по описа на СРС, НОХД № 23085/2011 г. по описа на СРС и НОХД № 3440/2012 г. по описа на СГС /л.13-14/.

С писмо № 3994/04.08.2015 г. от „за“ Началник на Затвора – [населено място] до СГП по преписка № П-187/14 г./02.02.2015 г., същият е уведомил СГП, че на основание Заповед №1-4794/30.07.2015г. на Главен директор на ГДИН, на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС спрямо лишения от свобода А. А. П. е зачетен в размер на търпимия остатък по наложеното му общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода по НЧД № 4393/2014г. по описа на СГС /л.24/.

С писмо № 4170/14.08.2015 г. от „за“ Началник на Затвора – [населено място] до СГП, същият е представил следната изискуема от СГП информация: А. А. П. е постъпил в Затвора – [населено място] за изтърпяване на следните наказания, осъден както следва:

- По НЧД № 4393/2014 г. по описа на СГС, НО, на основание чл. 25 вр. чл. 23 от НК му е определено едно общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода по НОХД №6167/2013 г. по описа на СРС /осъден на пет месеца по чл. 354а от НК/, НОХД №23085/2011г. по описа на СРС /осъден на три месеца по чл. 354а от НК/и НОХД № 3440/2012г. по описа на СГС /осъден на шест месеца по чл. 354а от НК/. Така определеното наказание е приведено в изпълнение на основание чл. 68, ал. 1 от НК с начало 04.02.2015 г. и е изтърпяно на 01.08.2015 г., с помощта на зачетено на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС време от два месеца и три дни, като с прокурорско постановление № П-98/2015 г./01.06.2015 г. на основание чл. 447, т. 2, предл. второ от НПК е прекъсвано изпълнението на наложеното наказание за лицето за срок от два месеца, считано от 01.06.2015 г. до 01.08.2015 г.;

- По НЧД № 21796/2015 г. по описа на СГС на основание чл. 25 вр. чл. 23 и чл. 24 от НК на А. А. П. е определено едно общо наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода по НОХД № 2667/2014 г. и НОХД № 1570/2015 г. и двете по описа на СГС. Посочено е, че наказанието не е приведено в изпълнение, тъй като на основание чл. 25, ал. 2 от НК е зачетена една година, изтърпяна в Затвора – [населено място] по НОХД № 2667/2014 г., на основание чл. 59, ал. 1 от НК е зачетен пр. арест от 14.12.2012 г. до 19.08.2013 г. – осем месеца и пет дни или общо – една година осем месеца и пет дни. А. А. П. е освободен от затвора на 01.08.2015 г. /л.25/. В тази връзка е представено Сведение /равносметка при освобождаването/ по затворно дело № 102/2015 г. на Софийски затвор /л.27/.

Представени са две служебни бележки, издадени от „за“ Началник на Затвора – [населено място]. Видно от съдържанието на първата, е наредено лицето А. А. П. да бъде пуснат на свобода, понеже се освобождава на 01.06.2015 г. поради „прекъсване“. А, съгласно втората – е наредено лицето А. А. П. да бъде пуснат на свобода, понеже се освобождава на 31.07.2015 г. от „изтърпяване“ /л.26/.

От представена по Медицинска справка, изготвена от д-р М. Т., Директор на МЦ – Затвора [населено място], съгласно която в периода от 19.08.2013 г. до 21.03.2022 г., в амбулаторните журнали на медицинския център в затвора не е регистриран медицински преглед, на който А. А. П. да е споделил оплаквания от психическото си състояние, респективно да е потърсил терапия в тази връзка. Към медицинската справка е приложено Експресно психологическо заключение на А. А. П., съгласно която лишеният от свобода, няма действителни психопатологични проблеми, същият показва уравновесено, спокойно поведение, избягва открити конфликти, адаптивен и при възможност може да бъде трудово ангажиран /л.28-29/.

От представено към исковата молба Постановление ПР № П-206/01.02.2022 г., издадено от прокурор при СГП. От същото се установява, че прокурорската преписка е образувана по повод изпълнение на определение по НОХД № 4111/2021 г. по описа на СГС, с което на А. А. П. е наложено наказание една година лишаване от свобода при първоначален строг режим. Съдебният акт е приведен в изпълнение с начало 23.11.2021 г., като е приспаднал периодът от 11.02.2020 г. до 11.10.2020 г., в който А. А. П. е бил задържан по същото съдебно производство. По прокурорската преписка е постъпила молба от А. А. П., която първоначално е отправена до СГС, и е препратена по компетентност на СГП на основание чл. 417 от НПК. С молбата си А. А. П. е изразил желанието си да му бъде издадена точна и актуална справка за всички негови задържания, като му бъдат приспаднати от наложеното му наказание по НОХД № 4111/2021 г. по описа на СГС всички периоди по предходни осъждания от 2012 г. до 2015 г., тъй като според него има „надлежаване“.

В тази връзка от наблюдаващия прокурор по случая са изискани справки от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП, от Затвора – [населено място] и от Национална следствена служба.

От получената от ГДИН информация в СГП е установено, че А. А. П. е постъпил в Затвора – [населено място] на 02.07.2014 г. за изтърпяване на наказание лишаване от свобода в размер на една година по НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС, като е освободен на 17.10.2014 г. и е зачетено начало на наказанието 17.10.2013 г. На 04.02.2015 г. А. А. П. е постъпил в затвора за изтърпяване на определено общо наказание в размер на една година и шест месеца по НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС и търпяното по НОХД № 2667/2014 г. със зачетен предварителен арест от 14.12.2012 г. до 19.08.2013 г. Наказанието е било изтърпяно, като е отчетено неоснователно задържане над определения срок с два месеца и пет дни. Установено е още, че А. А. П. е изтърпял и определено общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода по НОХД № 3440/2012 г. по описа на СГС, НОХД № 6167/2013 г. и НОХД № 23085/2011 г. по описа на СРС, като посоченото задържане над срока на наложеното наказание е зачетено със заповед на главния директор на ГДИН на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС.

На 16.07.2018 г., ищецът е постъпил в Затвора – [населено място] за изтърпяване наказание в размер на четири месеца лишаване от свобода по НОХД № 317/2018 г. на Районен съд – [населено място], като е зачетено начало на наказанието 11.07.2018 г. Ищецът е бил освободен на 09.11.2018 г. Установява се още, че последното задържане на А. А. П. е по НОХД №4111/2021 г. по описа на СГС – същият е бил задържан на 12.02.2020 г. и е освободен на 12.10.2020 г., като този период е зачетен от съда на основание чл. 59 от НК.

При така установеното, от страна на прокурора, е посочено, че нормата на чл. 417 от

НПК вр. чл. 59 от НК се прилага от прокурора, само ако не е приложена от съда. Посочено е, че в конкретния случай нормата е приложена от съда и е зачетен периодът на предварително задържане от наказанието, което А. А. П. изтърпява към момента на издаване на постановлението и не са установени данни за друго задържане на лицето по същото производство. От друга страна е посочено, че на основание чл. 417 от НПК и чл. 59, ал. 3 НК, чл. 59, ал. 1 от НК за зачитане на предварителен арест, разпоредбите се прилагат, когато осъденият е бил задържан по обвинение за друго престъпление, производството по което е прекратено или е завършило с оправдателна присъда, и ако по отношение на деянията би могло да бъде приложена разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК. И не на последно от страна СГП, е установено, че посоченото от осъдения задържане над срока на наложеното наказание е зачетено със заповед на главния директор на ГДИН по реда на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС. При така констатираното от страна на СГП с постановлението на основание чл. 417 и чл. 199 от НПК е отказано приспадане периоди на задържане на осъдения А. А. П. по предходни осъждания в периода 2012г. – 2015г. Не са представени доказателства дали постановлението е обжалвано по реда на чл. 200 от НПК пред С. /л.5/.

В хода на съдебното производство е разпитана свидетелката С. Т. П., майка на ищеца. Свидетелката дава показания, че счита, че синът ѝ е бил задържан над срока, определен за излежаване. Допълва, че адвокатът му и е заявил, че А. А. П. е надлежал два месеца и около 10-12 дни. Това обстоятелство установили, когато ищецът влязъл да излежава 4 – месеца, като неговият адвокат поел случая с оглед от тези 4 месеца да се приспадат два месеца. Независимо от това, ищецът излежал тези 4 месеца. Към настоящият момент ищецът е на свобода. Всичко това се случило през 2021 г. Свидетелката заявява, че А. А. П. се надявал, че присъдата ще му бъде намалена. Бил притеснен, разочарован, разстроил се психически и към днешна дата не е добре. Допълва, че е много изнервен, не сдържа реакциите си. Свидетелката го е посещавала в затвора, ходила е четири пъти. Бил отчаян, като тя давала кураж на себе си и него, и още тогава забелязала, че е променен.

Разпитан е и свидетеля Н. Н. А., който към 2015 г. е заемал длъжността главен надзирател в Затвора в [населено място]. Заявява, че при получаване на документацията от деловодството, задължително следва да запознае лишеният от свобода и да снесе неговите данни, като му бъдат зададени въпроси относно записаните в досието имена на близки, дата на раждане и адрес на сверяване на личността. При освобождаване, ако лицето е задържано с лична карта срещу подпис, му се връща личната карта, връчват му се три служебни бележки със справка за присъдата. Едната бележка е за него, едната за РУ по местоживееене, която следва да бъде представена до 24 часа след освобождаването, а другата за службите в Социалното подпомагане, която да му послужи за еднократна помощ. Ако има иззети вещи с протокол то те се връщат на лицето срещу подпис. Допълва, че нищо не си спомня за лице с имената - А. А. П., не познава такова лице. При предявяване на свидетеля – Сведение-равносметка при освобождаването, л.27, същият заявява, че не е изготвил този документ. Допълва, че това е образецът от 2015г., който се връчва на лицето в три екземпляра. Задължително се връчва на всеки, за удостоверяване, че лицето е изтърпяло наложената му присъда. Това е процедура, която не се променя. Изготвя се от служба „Д.“. При връчването на тази бележка, се дават указания, в срок до 24 часа документът да се представи в РУ по местоживееене, за да бъде свален от отчет. Този вид документи не се изпращат по служебен ред.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Исковата молба е допустима, като предявен срещу надлежен ответник – ГДИН при МП, но разгледана по същество същата е **неоснователна и недоказана** по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание разпоредбата чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, уредена законово в разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да бъде реализирана отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Във всички случаи, обаче реализирането на посочената отговорност съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК, предполага отмяната на административен акт или установяването на незаконосъобразно действие или бездействие по съответния ред.

В процесния случай с исковата молба се твърди, че А. А. П. е претърпял неимуществени вреди от бездействие на ответника, изразяващо се в незаконно задържане над определения от съда срок по НОХД № 2667/2014 г. с два месеца и пет дни за период от 19.08.2013 г. до 21.03.2022 г., а именно че този период на задържане не е зачетен и е налице „надлежаване“ на наложеното му наказание лишаване от свобода.

Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от ЗИНЗС, Прокуратурата упражнява надзор за спазване на законността при изпълнение на наказанията съгласно Закона за съдебната власт. На основание ал. 3 от същия член, органите по изпълнение на наказанията са длъжни да оказват пълно съдействие на прокурора при осъществяване на дейността по ал. 1 и 2, да му предоставят необходимите материали и да дават исканите сведения и обяснения.

Безспорно е, че органите по изпълнение на наказанията имат само спомагателно действие и същите нямат правомощия да контролират изпълнението на наложените наказания. В този смисъл, не е налице законово задължение за ответника да контролира дали едно наказание е изтърпяно, а същият само изпълнява дадените му указания по изпълнение на присъдата, както е и в процесния случай.

От събраните по делото доказателства се установи, че по отношение на ищеца е извършена кумулация на наложените на ищеца наказания лишаване от свобода, извършена с Протоколно определение № 80/28.04.2015 г. по НОХД № 1570/2015 г. по описа на СГС, с което му е определено едно общо наказание лишаване от свобода в размер на една година. В тази връзка от страна на ГДИН, съобразно законовите разпоредби е изготвено предложение до СГП за групиране на наказанията. Отделно от това, както се установи ищецът е подал жалба до СГП с искане за прекъсване на изпълнението на наказанието лишаване от свобода, поради опасност от надлежаване. В тази връзка е издадено постановление на СГП по прокурорска преписка № П-98/2015 г. на основание чл. 447, т. 2 от НПК, с което изпълнението на наложеното на ищеца наказание е прекъснато за срок от два месеца и три дни /колкото е срокът на установеното „надлежаване“/ - за периода от 01.06.2015 г. до 01.08.2015 г.

През този период както се установи от описаните във фактическата част на настоящия съдебен акт доказателства, че наказанието на ищеца е прекъснато за изпълнение за периода от 01.06.2015 г. до 01.08.2015 г. Отделно от това, въз основа на постановлението на СГП и в изпълнение на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС от страна на главния директор на Затвора – [населено

място] е издадена Заповед № 1-4794/30.07.2015 г., с която е наредено, изтърпяното от лишения от свобода А. А. П., ЕГН: [ЕГН] наказание в размер на два месеца и пет дни над срока на общо наказание една година и шест месеца лишаване от свобода, определено на основание чл. 25, чл. 23 и чл. 24 от НК с Протоколно определение от 06.07.2015г. по НЧД №2176/2015 г. по описа на СГС, НО, между наказанията, наложени по НОХД № 1570/2015г. по описа на СГС /1 година лишаване от свобода/ и НОХД № 2667/2014 г. по описа на СГС /1 година лишаване от свобода/, да се зачете от търпимия остатък на наказанието шест месеца лишаване от свобода, определено на основание чл. 25 вр. чл. 23 от НК по НЧД № 4393/2014 г. по описа на СГС между наказанията, наложени по НОХД № 6167/2013 г. по описа на СРС, НОХД № 23085/2011 г. по описа на СРС и НОХД № 3440/2012 г. по описа на СГС /л.13-14/. Тази заповед не е обжалвана от ищеца, безспорно е установено, че същият е бил освободен на основание „прекъсване“ от 01.06.2015 г. и освободен от изтърпяване на 31.07.2015 г., за което са представени и служебни бележки от ответника – /л.26/. Също така тази заповед му е връчена, който факт се подкрепя и от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства от свидетеля – служител в ГДИН, а именно, че всички документи се съставят в три екземпляра и се връчват на лишения от свобода лице.

В случая е безспорно, че така наречената кумулация на присъди се извършва от наказателния съд, съобразно правилата посочени в чл. 23 и следващите от НК, а самото привеждане на присъдата в изпълнение се извършва по нареждане на прокуратурата. В този смисъл, освен че няма задължения да следи дали правилно са зачетени предходните осъждания, ответникът не разполага и с възможността пряко да влияе на този процес, тъй като това е дейност на други органи – съд и прокуратура.

Дори и да е налице такъв вид задължение (което не се споделя от съда), ищецът при условията на пълно и главно доказване в настоящето производство не доказва наличието на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника. Освен, че не се посочва, кои точно законови разпоредби са нарушени, по делото не се представиха и доказателства в тази насока. От друга страна от страна на ответника се представиха безспорни доказателства, опровергаващи тезата на ищеца, а именно, че в случая не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на ГДИН.

От друга страна, съдът намира, че в процесния случай не е налице и твърдяното от ищеца „надлежаване“ на присъдата. Видно от представените по делото доказателства, включително и от представеното от ищеца Постановление ПР № П-206/01.02.2022 г., издадено от прокурор при СГП, се установява, че е извършена кумулация на наложените му наказания и че А. А. П. е изтърпял и определено общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода по НОХД № 3440/2012 г. по описа на СГС, НОХД № 6167/2013г. и НОХД №23085/2011 г. по описа на СРС, като посоченото задържане над срока на наложеното наказание е зачетено със заповед на главния директор на ГДИН на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС. В тази връзка с постановлението от 01.02.2022 г. на основание чл. 417 и чл. 199 от НПК на ищеца е отказано да бъдат приспаднати периоди за задържането му по предходни осъждания за периода 2012 г. – 2015г. От страна на СГП е посочено, че на основание чл. 417 от НПК и чл. 59, ал. 3 вр. ал. 1 от НК за зачитане на предварителен арест се прилага, когато осъденият е бил задържан по обвинение за друго престъпление, производството по което е прекратено или е завършило с оправдателна присъда, ако по отношение на деянията би могло да бъде приложена разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК.

Безспорно се установява, че спрямо ищеца е приложена разпоредбата на чл. 417 от НПК вр. чл. 59 от НК, като е отчетен периодът на неоснователното му задържане над определения срок с два месеца и три дни, което е зачетено със заповед на главния директор на ГДИН по чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС, което от своя страна изключва извод за причинени неимуществени вреди от евентуално надлежаване на наложено наказание за претендирания период. В тази връзка следва да се има предвид, че дори и да беше установено бездействие от страна на ответника, то събраните по делото гласни доказателства не са достатъчни да обосноват извод за

действителност на претендираните неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения и проблеми с психиката на ищеца. Видно от представената по делото медицинска справка е, че през периода на престоя си, лишеният от свобода, не е имал установени психопатологични проблеми, не е имал сериозни актуални психични проблеми.

Относно релевираното от страна на ответника възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира същото за неоснователно. Давността започва да тече от момента на установяване на незаконосъобразното действие или бездействие, респективно от датата на която е отменен по съдебен ред като незаконосъобразен административен акт с влязло в сила съдебно решение. Следователно не е изтекъл предвиденият петгодишен давност срок.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и недоказана, и като такава следва да се отхвърли.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно по аргумент за на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ (в приложимата редакция), установяващ дължимост на разноси в полза на ответника единствено в хипотезата на изцяло отхвърляне на иска, какъвто е процесният случай. На ответника следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв., при съобразяване на чл. 78, ал. 8 от ГПК, съгласно който в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет, по предложение на НБПП. Съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100.00 до 360.00 лв.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на А. А. П.; ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат И. Ю., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, предявена срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието по реда на ЗОДОВ, за заплащане на обезщетение в размер на 20 000.00 лв. за претърпени неимуществени вреди за периода от 19.08.2013г. до 21.03.2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, произтичащи от незаконно задържане над определения от съда срок с два месеца и пет дни по НОХД № 2667/2014г. по описа на Софийски градски съд.

ОСЪЖДА А. А. П.; ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адвокат И. Ю., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, сумата в размер на 100/сто/ лева юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ:

